

Република Србија
Привредни апелациони суд
3 Пж. 5412/16
16.11.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Александре Поповић, председника већа, судија Младена Николића и Драгољуба Јанковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Милетић, адвокат из Сокобање, против туженог Друштво са ограниченом одговорношћу „АУТОТРАНСПОРТ“ - у стечају Сокобања, чији је пуномоћник стечајни управник РС Агенција за лиценцирање стечајних управника, ради утврђења основаности потраживања, вредност спора 4.470.774,52 динара, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Привредног суда у Зајечару П 433/15 од 21.04.2016. године, у седници већа одржаној дана 16.11.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Делимично се ОДБИЈА као неоснована жалба туженог и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Привредног суда у Зајечару П 433/15 од 21.04.2016. године у ставу I изреке, у делу којим је делимично усвојен тужбени захтев тужиоца и утврђено потраживање тужиоца према туженом:

- на име главног дуга у износу од 3.035.289,00 динара,
  - на име законске затезне камате обрачунате на износ од 2.835.289,00 динара, почев од 16.02.2012. године до 29.08.2014. године, и
  - на име законске затезне камате обрачунате на износ од 200.000,00 динара, почев од 03.04.2014. године до 29.08.2014. године,
- и ставу II изреке.

II Делимично се усваја жалба туженог, ПРЕИНАЧАВА пресуда Привредног суда у Зајечару П 433/15 од 21.04.2016. године у ставу I изреке, у делу којим је делимично усвојен тужбени захтев тужиоца и утврђено потраживање тужиоца према туженом на име законске затезне камате обрачунате на износ од 200.000,00 динара, почев од 04.02.2014. године до 03.04.2014. године и ПРЕСУЂУЈЕ:

Одбија се тужбени захтев тужиоца у делу за утврђење потраживања према туженом на име законске затезне камате обрачунате на износ од 200.000,00 динара, почев од 04.02.2014. године до 03.04.2014. године.

Образложење

Првостепеном пресудом, у ставу I изреке, делимично се усваја тужбени захтев тужиоца и утврђује потраживање тужиоца према туженом на име главног дуга у износу од 3.035.289,00 динара и на име законске затезне камате обрачунате на износ од 2.835.289,00 динара почев од 16.02.2012. године до 29.08.2014. године и на име законске затезне камате обрачунате на износ од 200.000,00 динара, почев од 04.02.2014. године па до 29.08.2014. године, док се вишак тужбеног захтева у делу да се утврди потраживање тужиоца према туженом на име законске затезне камате обрачунате на износ од 200.000,00 динара, за период од 16.02.2012. године до 03.02.2014. године, одбија као неоснован. Ставом II изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка, исплати износ од 466.657,00 динара.

Против наведене пресуде, побијајући је у делу у коме није успео у спору, жалбу је благовремено изјавио тужени из свих разлога предвиђених одредбом чл. 373. ст. 1. Закона о парничном поступку.

У жалби наводи да се пресуда базира на погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању, да је и суд утврдио да не постоји уредна документација о позајмици, да нема одлуке Управног одбора или Скупштине привредног друштва о већини средстава која се позајмљују, сврха позајмице и рокови враћања, уговор о позајмици – зајму, а и поред тога, првостепени суд одлуку заснива на изјавама сведока. Није децидирано утврђена чињеница ко је био законски заступник туженог у време кад је поднет захтев за повраћај позајмице, при чему пресуда има недостатака због којих се не може испитати, посебно у делу који се односи на увид у текуће рачуне, јер је нејасна.

Нејасна је и из налаза и из пресуде готовинска исплата изосталих зарада и да исте представљају позајмице тужиоца туженом, јер нису вршене преко жиро – рачуна, као и закључак да су код туженог прокњижене позајмице, а није наведено на основу ког документа су књижени наведени износи, а при наведеном, погрешно је примењено материјално право, да правни посао није рађен у складу са чл. 35. ст. 5. Закона о привредним друштвима.

У смислу жалбених навода, предложио је да се жалба усвоји, пресуда укине у побијаном делу и предмет врати на поновно одлучивање.

Испитујући правилност првостепене пресуде у побијаном делу, на основу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд је нашао да је жалба туженог делимично неоснована, а делимично основана.

У поступку доношења првостепене пресуде, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. ст. 2. Закона о парничном поступку, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности.

Насупрот жалбеним наводима туженог, првостепена пресуда у побијаном делу није захваћена ни битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. ст. 2. тач. 12. Закона о парничном поступку, на које наводима у жалби указује тужени.

Наведено из разлога, јер је првостепени суд дао довољне и јасне разлоге за своју одлуку, ти разлози нису међусобно противречни и нису противречни изведеним доказима, записницима, исказима сведока, те пресуда нема недостатака због којих се њена правилност не би могла испитати.

У овом спору, из списка произилази да је Основни суд у Алексинцу – Судска јединица у Сокобањи, по тужби овде тужиоца, пре стечаја над туженим, донео пресуду П 1060/12 од 10.03.2014. године, којом је усвојио тужбени захтев тужиоца, па је та пресуда укинута од стране Апелационог суда у Нишу уз утврђење да је захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. тач. 12. Закона о парничном поступку, и да је неопходно да се утврди правна природа извршених уплата и исплата зараде запосленима, односно да ли су предметне уплате вршене ради извршења уговорних обавеза поводом Уговором о продаји друштвеног капитала туженог, имајући у виду и одредбе социјалног програма који је саставни део уговора, или се ради о уплатама које се не односе на извршење преузетих обавеза.

Према чињеничном стању, утврђеном од стране првостепеног суда, овде тужилац је према Уговору о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције, који је оверен пред Општинским судом у Београду под бројем Ов. бр. 3490/08 од 16.12.2008. године, купио друштвени капитал туженог као субјекта приватизације за цену од 9.100.000,00 динара, у шест једнаких годишњих рата, са правима и обавезама из тог уговора. Доцније је, на основу Уговора о конзорцијуму, који је оверен пред Општинским судом у Сокобањи Ов. бр. 2943/09 од 05.11.2009. године и Уговора о уступању уговора о продаји друштвеног капитала, овде туженог, који је оверен пред Општинским судом у Сокобањи Ов. бр. 3096/09 од 03.12.2009. године, АА, као уступилац и Конзорцијум физичких лица, као пријемник, су према том уговору пријемнику уступили Уговор о продаји личног капитала, при чему се на пријемника преноси 70 % друштвеног капитала и удео који је био предмет обавезног инвестирања од 87.000,00 динара. Даље је утврђено да се Анексом III Уговора о продаји друштвеног капитала који је оверен пред I Основним судом у Београду Ов. бр. 396/10 од 29.01.2010. године, мења Основни уговор, у делу који се односи на назив и основне податке о купцу капитала, тако што се уместо АА из ..., уписује Конзорцијум физичких лица у складу са Уговором о конзорцијуму.

Решењем АПР 4364/09 од 23.02.2009. године, регистрована је промена података о привредном субјекту ДП за унутрашњи и међународни саобраћај и шпедицију, унутрашњу и спољну трговину и услуге „АУТОТРАНСПОРТ“ ДОО Сокобања, па се мења правна форма друштвеног предузећа и уписује друштво са ограниченом одговорношћу, мења се пословно име, скраћено пословно име и основни капитал, директор и оснивачи, тако што се брише друштвени капитал, уписује ББ удео 30 % и АА удео 70 %, те је извршена промена података у односу на председника Управног одбора, тако што се уписује АА и чланове управног одбора, тако што се уписују ВВ и ББ, ГГ и ДД и промена заступника тако што се уписују ДД и АА.

Првостепени суд, даље из садржине изјаве о реализације Споразума о исплати изосталих зарада од 17.01.2011. године, оверен пред Основним судом у Зајечару – Судска јединица Сокобања, Ов. бр. 373/11 од 18.01.2011. године, утврђује да је радник ББ изјавио да је до 31.12.2010. године, у готовом примио од стране АА укупно 232.000,00 динара, а према изјави о реализацији Споразума о исплати изосталих зарада, која је оверена пред Основним судом у Зајечару – Судска јединица у Сокобањи, Ов. бр. 2468/11 од 14.03.2011. године, радник ЂЂ изјавио је да је 28.02.2011. године у готовом примио од стране АА износ од укупно 224.399,00 динара.

Првостепени суд из налога за уплату који су достављени од стране тужиоца, је утврдио да је тужилац вршио уплате на рачун туженог као уплате за ликвидност или као позајмицу за ликвидност, а увидом у изводе са рачуна туженог код пословне банке, утврђено је да је тужилац вршио готовинске уплате на рачун туженог.

Тужилац је захтевом за повраћај позајмице, који је заведен код туженог под бројем 23 од 15.12.2011. године, позвао туженог да у року од 15 дана изврши повраћај новчаних средстава, на име учињених позајмица у износу од укупно 2.835.289,00 динара.

Увидом у Извод са интернет странице Агенције за привредне регистре, претрага привредних друштава, за туженог, на дан 23.03.2016. године, утврђено је да се у односу на податке који се односе на основни капитал, наводи, уплаћени новчани капитал 580.000,27 динара, 31.12.2007. године и у износу од 87.011,00 дана 06.06.2010. године.

Из Одлуке о преносу капитала Агенције за приватизацију од 20.01.2012. године, утврђено је да је том одлуком Агенција за приватизацију пренела капитал ДОО „Аутотранспорт“ Сокобања, да је Уговор о продаји друштвеног капитала који је закључен 16.12.2008. године, раскинут и да капитал који се преноси Агенцији представља удео у износу од 406.000,00 динара, на дан доношења одлуке, који се преноси агенцији ради продаје на начин прописан законом.

Овде тужиоцу, који је благовремено пријавио потраживање у стечају, оспорено је потраживање и то као необезбеђено потраживање од 4.954.693,73 динара.

Првостепени суд даље, из налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке, утврђује да је тужилац у периоду од 25.12.2008. године, закључно са 14.12.2011. године, у више наврата извршио уплате туженом у укупном износу од 3.035.289,00 динара, и то износ од 2.576.890,00 динара, на име краткорочних позајмица, у износу од 232.000,00 динара, и у износу од 224.399,00 динара, као готовинске исплате за рачун туженог на име изосталих зарада, као и износ од 2.000,00 динара, који је књижен као уплата грађана. Износи од 232.000,00 динара и 224.329,00 динара, готовинске исплате изосталих зарада, представљају позајмицу тужиоца туженом из разлога што тужилац није вршио уплату преко жиро – рачуна, већ се ради о готовинској исплати радницима туженог, а наведени износи су код туженог прокњижени као позајмица оснивача. Из налаза и мишљења је такође утврђено да се извршене уплате од стране тужиоца не односе на обавезе из Уговора о продаји друштвеног капитала и да се укупан износ од 3.035.289,00 динара, може узети као позајмица тужиоца туженом, а да се ради о позајмици, утврђено је и на основу шифре под којима су вршене уплате, као и на начин на који су књижене код туженог.

Првостепени суд је прихватио у целости налаз и мишљење вештака.

Из исказа сведока ДД, ББ и парничне странке АА, првостепени суд је утврдио да је тужилац од својих личних средстава вршио уплате позајмице туженом, које су код туженог књижене као позајмице, да је имао једногласно одобрење Управног одбора и Скупштине туженог и да је те уплате вршио како би се избегла блокада рачуна туженог, односно због текуће ликвидности, те да су уплате вршене без икаквог интереса тужиоца, односно без камате.

Оцењујући приговор недостатка пасивне легитимације коју је истакао тужени, првостепени суд закључује да неосновано тужени указује да тужилац није био у материјално – правном односу са туженим, већ да је био у односу са Агенцијом за приватизацију. Ово из разлога јер је тужени као субјект приватизације самостално правно лице са свим својим правима и обавезама и за његов правни субјективитет није од утицаја ко су били тренутни власници капитала, због чега је неосновано се наводи да је тужилац био у материјално – правном односу са Агенцијом за приватизацију.

Првостепени суд, даље полазећи од одредби чл. 31. чл. 34. и 35. ст. 4. и 5. Закона о привредним друштвима (*"Сл. гласник РС" бр. 125/04 и 36/11*) налази да је тужилац био члан Конзорцијума физичких лица на које је пренет Уговор о продаји друштвеног капитала, са уделом од 70 % капитала чиме је стекао својство контролног члана друштва, а уједно је био и његов законски заступник тако да се сматра лицем које је дужно да ради у најбољем интересу друштва, али да је у доказном поступку утврђено да је тужилац за вршење предметних позајмица имао одобрење свих чланова Управног одбора туженог који су истовремено чинили Скупштину туженог, због чега је постојала за позајмицу сагласност скупштине, али и да су предметне позајмице даване ради одржавања текуће ликвидности друштва, бескаматно, па предметни правни посао је закључен у интересу привредног друштва, због чега нема повреде сукоба интереса из чл. 34. Закона о привредним друштвима.

Првостепени суд такође утврђује да је тужилац испунио обавезу инвестирања у субјект приватизације, у укупном износу од 87.000,00 динара, тако да се предметне уплате – позајмице не односе на обавезе из Уговора о приватизацији, при чему је то утврђено и из налаза и мишљења судског вештака.

Стога, првостепени суд закључује, да предметне уплате тужиоца на рачун туженог нису уплате везане за испуњење обавеза из Уговора о продаји друштвеног капитала, већ имају природу Уговора о зајму у смислу члана 557. Закона о облигационим односима, па је тужени као зајмопримац дужан вратити тужиоцу као зајмодавцу, у смислу члана 562. Закона о облигационим односима, износ од 3.035.289,00 динара.

При наведеном, без утицаја су наводи да нема писаног Уговора о зајму, обзиром да Уговор о зајму, није формални уговор и може бити закључен и усмено, а тај уговор је извршен и производи правно дејство, у конкретном случају.

При наведеном првостепени суд цени да о позајмици није достављена документација Одлуке Управног одбора или Скупштине, али из разлога, јер документација тужиоцу, након раскида Уговора о продаји друштвеног капитала, није доступна, а из исказа саслушаних сведока утврђено је да су вођени записници и донете одлуке којима је дата сагласност Управног одбора и Скупштине.

У погледу законске затезне камате, на износ главног потраживања, првостепени суд Одлуку о затезној камати доноси примењујући чл. 562. ст. 2. Закона о облигационим односима, а то је да је зајмопримац дужан вратити зајам по истеку примереног рока који не може бити краћи од 2 месеца, рачунајући од зајмодавчевог тражења да му се зајам врати, обзиром да уговарачи нису одредили рок враћања зајма.

Како се тужилац обратио туженом за повраћај зајма од 2.835.289,00 15.12.2011. године, то је тужени пао у доцњу протеком 2 месеца од тражења тужиоца да му се врати зајам и то је 16.02.2012. године, а у односу на остатак, а то је износ од 200.000,00 динара, тужилац је прецизирао тужбени захтев поднеском од 03.02.2014. године, када је потраживао и наведени износ од 200.000,00 динара, па је примерни рок истекао 03.04.2014. године.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је у потврђујућем делу, правилно применио материјално – правне одредбе из чл. 557 и 562. Закона о облигационим односима, као и одредбе из чл. 31. чл. 34. и 35. ст. 4. и 5. Закона о привредним друштвима (*"Сл. гласник РС" бр. 125/04 и 36/2011*) а за своју одлуку дао је довољне и јасне разлоге које прихвата и овај суд, као другостепени.

У конкретној ситуацији, када након раскида Уговора о продаји друштвеног капитала, тужиоцу више није била доступна документација надлежних органа, овде туженог, првостепени суд је чињенично стање утврдио и саслушањем сведока и саслушањем тужиоца, при чему одредба чл. 484. Закона о парничном поступку, не искључује доказивање другим доказним средствима, па и сведоцима и саслушањем странке, него само даје предност исправама, када су у питању привредни спорови.

Стога, тужени неосновано побија утврђено чињенично стање, указујући да је исто утврђено само на основу исказа сведока и саслушања парничне странке.

Осим наведеног, у првостепеном поступку спроведено је економско – финансијско вештачење као доказ у погледу основаности и висине потраживања тужиоца, те је првостепени суд правилно, на основу налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке, утврдио: када је и које уплате вршио тужилац туженом, у коју сврху су уплате вршене и у ком износу су уплате извршене, при чему је првостепени суд на основу налаза и мишљења вештака утврдио да су и код туженог прокњижени као позајмица, предметни износи које је уплатио овде тужилац.

Такође, на основу налаза и мишљења вештака, утврђено је да се извршене уплате од стране тужиоца не односе на обавезе из Уговора о продаји друштвеног капитала, него је реч о позајмици.

При свему наведеном, након што је изведен доказ вештачењем, те и саслушан судски вештак, када је судски вештак објаснио да је утврдио да се ради о позајмицама за текућу ликвидност и на основу увида у синтетичке картице туженог, тужени није имао питања за вештака, нити је имао примедби. Стога је првостепени суд правилно у целости прихватио налаз и мишљење судског вештака, као стручно и објективно дат.

Насупрот жалбеним наводима туженог, првостепени суд је правилно утврдио да се овде тужилац дана 15.12.2011. године, обратио туженом за повраћај позајмице и то у износу од 2.835.289,00 динара, због чега је првостепени суд правилно утврдио од када је тужени у доцњи, а полазећи од одредбе чл. 562. ст. 2. Закона о облигационим односима, имајући у виду да уговорне стране нису уговориле и одредиле рок враћања зајма.

Без утицаја је на правилност наведеног утврђења првостепеног суда чињеница да је тужилац био или не законски заступник туженог. Релевантно је да се тужилац обратио овде туженом, као правном лицу, о чему је доставио и доказ који тужени није оспорио.

Првостепени суд је правилно, на основу налаза и мишљења вештака, утврдио и сврху исплате заосталих зарада која је вршена готовински, од стране тужиоца, обзиром да је вештак у налазу и мишљењу објаснио, а и приликом саслушања, да су код туженог те уплате прокњижене као позајмице, а вештак се приликом саслушања позвао на увид у синтетичке картице туженог, што тужени није оспорио. Такође, из доказа у списима произилази да је износ од 2.000,00 динара, уплатио овде тужилац, на рачун туженог и да је то код туженог прокњижено као позајмица. На уплатници по којој је уплаћено 2.000,00 динара, стоји назив уплатиоца, а то је овде тужилац.

На крају, првостепени суд је правилно закључио да тужилац у време позајмица јесте био лице које је дужно да ради у најбољем интересу друштва, тј. има посебне дужности према друштву, али је првостепени суд и утврдио да је било речи о позајмицама ради одржавања текуће ликвидности друштва (бескаратно), те правилно закључује да је предметни правни посао закључен у интересу привредног друштва, због чега нема повреде сукоба интереса из члана 34. Закона о привредним друштвима, нити је реч о ништавом правном послу.

Имајући све горе наведено у виду, првостепени суд је правилно утврдио да су тужилац и тужени били у уговорном односу по основу Уговора о зајму, да је тужилац као зајмодавац извршио уплату новчаног износа који је утврђен и вештачењем, али и на основу уплатница, да је тражио повраћај зајма, да је претходни новчани износ уплаћен на рачун туженог, а да тужени тај новчани износ није вратио, те је правилно првостепени суд поступио када је усвојио тужбени захтев у делу, који је потврђен (став I изреке ове пресуде), а жалбом туженог није доведена у сумњу правилност првостепене пресуде у том делу.

Одлука као у ставу II изреке, донета је, јер је првостепени суд на правилно утврђено чињенично стање, погрешно применио материјално правну одредбу из члана 562 став 2 Закона о облигационим односима. Када је утврђено да се тужилац туженом поднеском, 03.02.2014. године обратио са захтевом за враћање позајмице од 200.000,00 динара и да је примерени рок од два месеца истекао 03.04.2014, године, онда је тужени у доцњи за наведени износ од 03.04.2014, године, а не од 03.02.2014. године.

Правилна је одлука о трошковима поступка која је донета применом одредбе чл. 153. ст. 3. и 154. и 163. ст. 1. Закона о парничном поступку, а висина трошкова одмерена је правилном применом АТ, ТТ, као и трошкова вештачења.

Из наведених разлога, применом одредбе чл. 390. и 394 тачка 4 Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

МН/ББ

Председник већа-судија
Александра Поповић, с. р.

За тачност отправка